

Betænkningen. Jeg tror ikke, det vilde være nyttigt eller heldigt i Øjeblikket; thi jeg opfattede den ærede Minister saaledes, at han vilde overveje Sagen til 3dje Behandling, og jeg har den Forhaabning, at det vil lykkes den ærede Minister inden 3dje Behandling at blive enig med Finansudvalgets Flertal om denne Sag, og da vilde det være urimeligt at forstyrre den ærede Minister i hans Overvejelser. Men jeg er nødt til at sige nogle Ord om det Brev fra Pontoppidan, som blev oplæst af den ærede Ordfører, et Brev, som forklarer nogle Ytringer i den Skrivelse, som er indrykket i Betænkningen. Da den ærede Minister omtalte dette Brev, saa brugte han det Ord: at det var en „Tilbagefaldelse“. Jeg afbrød da den ærede Minister — jeg ved ikke, om den ærede Minister hørte min Afbrudelse; jeg tror det for Resten — idet jeg sagde, at det var ikke nogen Tilbagefaldelse, og den ærede Minister rettede da sine Ord til: „en Forklaring“. Jeg lægger megen Vægt paa, at dette kommer frem, og er nødt til at lægge megen Vægt derpaa. Der findes imidlertid endnu ikke noget Eksemplar af Rigsdagstidende, af hvilket jeg kan se, om min Afbrudelse er bleven indført i Rigsdagstidenden. — Jeg tør maaſte gribe denne Lejlighed til paa egne — og jeg tror paa mange af ærede Medlemmers Vegne — at udtale, at det er særdeles uheldigt, naar det gaar saa overordentlig trægt med Rigsdagstidenden. Det forekommer mig f. Eks. at det er ganske urimeligt, at vi her om Tirsdagen endnu ikke kunne have Forhandlingerne fra Lørdagen for os, og jeg kan sige, at der er ikke noget som helst Sted i Verden, hvor Medlemmerne af en lovgivende Forsamling maa finde sig i en saadan Langsomhed i Ekspeditionen; i alle andre Lande har man de trykte Forhandlinger allerede næste Dag, og saaledes bør det ogsaa være.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem tager fejl; der er mange andre Steder, hvor Beretningen om Forhandlingerne kommer langt senere. For øvrigt har det været tilfældige Omstændigheder, foraarjagede ved Kulden, der have gjort, at Tidenden netop i disse Dage ikke har kunnet gøres færdig saa hurtigt, som det var ønskeligt.

Brandes: Ja, jeg skal naturligvis ikke optage nogen Diskussion med den ærede Formand om dette Punkt. Det lader jo altsaa til, at det nu har været Kulden, der har været Aarsag til, at vi saa Tidenden saa sent, men det er for øvrigt ret alminde-

ligt, at vi ikke saa Rigsdagstidenden tidligere, selv om det ikke er saa koldt. Jeg tror, det burde være Reglen, at vi fik den straks, og jeg kan henvide til et Land som Frankrig, hvor Parlamentet ofte holde meget senere Møder, men hvor man dog altid straks har Beretningen, og hvor den stenografiske Beretning for Bladene ofte omdeles samme Aften.

Formanden (Høgsbro): Ja, jeg vil naturligvis ikke optage nogen Forhandling med det ærede Medlem, men jeg vil kun henvide til Sverige og Norge.

Brandes: Saa lader det til, at de Lande, hvor der er koldest, ere de langsomste, og jo længere man kommer imod Syd, desto hurtigere ekspederes Beretningerne. Det er altsaa et Kuldespørgsmaal, et klimatisk Spørgsmaal, det havde jeg ikke tænkt mig tidligere.

Men jeg siger blot, at hvis jeg havde Tidenden til min Raadighed, saa vilde jeg kunne have set, om min Afbrudelse var bleven indført i den, og se om den ærede Minister havde optaget den. Jeg vilde ogsaa sige, at det Brev, der blev oplæst, ikke indeholder nogen som helst Tilbagefaldelse fra Pontoppidan; han tilbagefalder ikke en Løddel af sine Meninger — hverken af dem, han overhovedet har, eller af dem, som han har ytret i den Skrivelse, som foreligger. Jeg vil kun sige, at hvis man vil give Pontoppidan Bevilling under den Forudsætning, at han har tilbagefaldt sine Ytringer, eller at han for Fremtiden vil love God og Bedring, saa vilde han ikke modtage denne Understøttelse, og under den Forudsætning vilde den altsaa ikke kunne gives eller vedtages med nogen Nytte her i Salen. Dette skylder jeg Pontoppidan at sige her, og jeg tror, ja jeg ved, at jeg herved har udtalt hans Overbevisning og Mening.

Men jeg maa ogsaa have, at der heller ikke har været Tale om, at der fra Pontoppidans Side skulde ske nogen Tilbagefaldelse. I Finansudvalget ønskede man, at der skulde foreligge fra autentisk Side, altsaa fra Pontoppidans egen Haand, en Forklaring af visse Ytringer, han havde brugt i den Skrivelse, som foreligger i Betænkningen. Det blev saa af Pontoppidan sendt en Skrivelse til et Medlem af Finansudvalget, og dermed mente man, at denne formelle Side af Sagen var ordnet. Naar jeg nu hører, at den ærede Minister havde ønsket, at denne Skrivelse havde været rettet til ham, saa var dette jo noget, som godt i og for sig kunde være sket, hvis ikke